

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 7, 2025

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2025:387](#) 28-03-2025

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:360](#) 21-01-2025

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:3097](#) 02-04-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:4180](#) 27-03-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:1927](#) 25-03-2025

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2025:1112](#) 24-03-2025

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2025:1055](#) 21-03-2025

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:2530](#) 20-03-2025

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:2762](#) 14-03-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:3848](#) 22-01-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:4032](#) 14-01-2025

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2024:6787](#) 07-11-2024

RECHTSPRAAK

Toewijzing eenhoofdig gezag en voorlopige ontzegging van de omgang in verband met verdenking van bezit kinderpornografisch materiaal.

Feiten en omstandigheden

De rechter heeft een voorlopige zorgregeling vastgesteld tussen de vader en de minderjarige, geboren in 2022. Verder is de behandeling van de zaak ten aanzien van het gezag en de zorg- of omgangsregeling aangehouden in afwachting van het raadsonderzoek. De minderjarige staat onder toezicht van de gecertificeerde instelling (GI).

Beoordeling en motivering

Gezag

De moeder verzoekt te bepalen dat het gezag over de minderjarige alleen aan haar toekomt.

Van toepassing is het in artikel 1:251a BW genoemde criterium dat wijziging van het gezag anderszins in het belang van het kind noodzakelijk is.

Uit het raadsrapport volgt dat er sprake is van een ernstige vertrouwensbreuk tussen de ouders als gevolg van de zedendelicten waarvan de vader verdacht wordt. Zij communiceren nauwelijks met elkaar, waardoor zij niet in staat zijn tot een behoorlijke gezamenlijke gezagsuitoefening. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) verwacht niet dat op korte termijn stappen voorwaarts zullen worden bereikt als het gaat over de communicatie tussen de ouders. De raad meent dat er rust moet komen en dat het niet in het belang van de minderjarige is dat het gezamenlijk gezag wordt voortgezet.

De moeder stelt dat zij ernstige bezwaren heeft tegen de mogelijkheid voor de vader om informatie over de minderjarige op te vragen. De vader heeft gesteld dat dit bezwaar zich niet voordoet.

De rechtbank zal het verzoek van de moeder toewijzen omdat wijziging van het gezag anderszins in het belang van de minderjarige noodzakelijk is. De rechtbank is het met de raad eens dat er een periode van rust moet komen met name voor de moeder en de minderjarige.

Voor de minderjarige is het van het grootste belang dat de moeder overeind en beschikbaar blijft voor haar, omdat zij de hoofdopvoeder is. De rechtbank ziet in het laten voortbestaan van het gezamenlijk gezag een groot risico op blijvende stress voor de hoofdopvoeder. In de huidige situatie ziet de rechtbank niet in hoe partijen ooit, althans in de nabije toekomst, belangrijke beslissingen over de minderjarige gezamenlijk kunnen nemen. De rechtbank acht het ook strijdig met het belang van de minderjarige dat de vader informatie over haar zou kunnen opvragen zoals foto's bedoeld voor medisch gebruik. De moeder heeft ook verklaard dat zij terughoudend is met bijvoorbeeld het laten maken van foto's van de minderjarige om te voorkomen dat die voor een ander doel gebruikt worden dan waarvoor zij zijn bedoeld. Dat zij terughoudend is, is begrijpelijk en daarnaast kan dat ook schadelijk zijn voor de minderjarige. Door de moeder alleen het gezag toe te kennen, kan zij ook foto's van de minderjarige (laten) maken voor medische doeleinden, zonder zich zorgen te hoeven maken over verkeerd gebruik. De rechtbank acht het argument van de vader dat hij zonder gezag niet meer bij de ondertoezichtstelling kan worden betrokken onvoldoende, nu de GI heeft toegezegd dat de samenwerking met hem er is en dat ook zo blijft.

Omgangsregeling

De vader heeft verzocht een, ruimere, voorlopige zorgregeling te bepalen. De moeder verzoekt primair de omgang voor bepaalde tijd te ontzeggen of subsidiair een raadsonderzoek te gelasten en tot aan de resultaten van zowel het strafrechtelijk onderzoek als het raadsonderzoek geen wijziging te brengen in de huidige omgangsregeling.

Uitgangspunt van artikel 1:377a BW is dat een kind recht heeft op omgang met zijn ouders en dat de niet met het gezag belaste ouder het recht heeft op en de verplichting heeft tot omgang met zijn kind. Op grond van artikel 1:377a lid 3 BW wordt het recht op omgang, onder meer, slechts ontzegd als omgang anderszins in strijd is met zwaarwegende belangen van het kind.

De raad is van mening dat binnen de ondertoezichtstelling gekeken moet worden of begeleide omgang tot de mogelijkheden behoort door middel van een observatie-interactie traject. Dit betekent dat de begeleide omgang stil gelegd moet worden totdat het observatie-interactie traject kan starten. Indien uit dit traject blijkt dat de vader de emotionele veiligheid van de minderjarige kan waarborgen, acht de raad begeleide omgang door een professional het hoogst haalbaar. De raad adviseert de huidige omgang stil te leggen in afwachting van de resultaten van het observatie-interactie traject.

De moeder heeft aangevoerd dat de minderjarige niet eerst moet worden blootgesteld aan het contact met de vader, voordat uit het observatie-interactie traject blijkt dat het kan. De GI deelt hetzelfde standpunt.

De rechtbank zal het recht op omgang voorlopig ontzeggen in afwachting van het NIKA- of KSCD-onderzoek, omdat omgang anderszins in strijd is met zwaarwegende belangen van de minderjarige. Dat betekent dat er, totdat het onderzoek start, geen omgang zal plaatsvinden en ook niet na afronding van het onderzoek tenzij met instemming van alle (professionele) betrokkenen of totdat de rechtbank daarover een beslissing heeft genomen. Zoals overwogen is voor de minderjarige, die net twee jaar is geworden, van het grootste belang dat haar hoofdopvoeder rust krijgt en in staat blijft om voor haar te zorgen. Voor de minderjarige is dat belang vele malen groter dan de korte contactmomenten met haar vader. Dat de omgang de moeder in dit stadium, waarin steeds meer informatie beschikbaar wordt, overvraagt, behoeft geen betoog. Bij deze beslissing betreft de rechtbank ook dat de officier van justitie heeft verklaard dat de stafzaak tegen de vader betrekking heeft op 'het kinderpornografisch materiaal van de zwaarste categorie' namelijk 'penetratie en ontuchtige handelingen en dieren en poseren; geweld' en dat het met name meisjes betreft waarvan 36% twee jaar en jonger is. Dat de vader nog wacht op het vonnis en dat mogelijk een voorwaardelijke gevangenisstraf zal volgen, doet daar op dit moment niet aan af. De veiligheid van de minderjarige staat voorop. Dat moet onderzocht worden door NIKA of KSCD. Zij heeft er belang bij dat zij ouders heeft die hun eigen belangen opzij kunnen zetten voor haar belang. Voor de rechtbank is op dit moment onvoldoende duidelijk of de vader daartoe in staat is.

Aanvullend raadsonderzoek

De moeder heeft een aanvullend raadsonderzoek verzocht, omdat er meer informatie nodig is over de vader en zijn strafzaak voordat kan worden ingezet op een (begeleide) omgangsregeling.

De raad ziet zelf ook ruimte voor zo'n onderzoek.

De rechtbank zal de raad alvast verzoeken een aanvullend raadsonderzoek te doen. Het is de bedoeling dat zij start nadat het NIKA of het KSCD ofwel onderzoek gedaan heeft of heeft aangegeven geen onderzoek te kunnen doen. De rechtbank zal de behandeling van de zaak aanhouden voor de duur van één jaar, gelet op de wachttijden bij het NIKA en het KSCD.

Informatieregeling

De vader verzoekt een informatieregeling vast te stellen.

De rechtbank is van oordeel dat het, zeker nu de vader niet langer gezag over de minderjarige heeft en voorlopig ook geen omgang heeft, van belang is dat hij geïnformeerd wordt over zijn dochter, voor zover dit niet schadelijk is voor haar. De vader wordt gedurende de ondertoezichtstelling geïnformeerd door de GI. Een noodzaak voor een informatieregeling, die

voor de moeder de nodige stress zal opleveren, is er om die reden niet. Bovendien is van belang dat onderzocht wordt welke informatie over de minderjarige wel en welke informatie niet verstrekt kan worden. Om die reden zal de rechtbank de beslissing op dit verzoek aanhouden in afwachting van het onderzoek over de omgang en het verloop van de ondertoezichtstelling.

Conclusie

De rechtbank beslist zoals in het bovenstaande is weergegeven.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 27-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:4180

Zaaknummer: C/10/655957 / FA RK 23-2701

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Draagkracht directeur-groootaandeelhouder. Leidt rekening houden met dividenduitkering uit vennootschap tot dubbeltekening? De vraag is aan de orde of bij het bepalen van de draagkracht van de man rekening moet worden gehouden met het bedrag dat hij aan de vrouw heeft betaald in verband met de aandelenoverdracht in het kader van de huwelijksvermogensrechtelijke afwikkeling.

Feiten en omstandigheden

In april 2018 zijn partijen gescheiden. De man exploiteerde een onderneming, Beheer B.V., waarvan de toenmalige echtgenoten beiden statutair bestuurder waren en waarin ieder 50% van de aandelen hadden. Bij notariële akte van 31 juli 2018 heeft de vrouw, naar aanleiding van een minnelijke regeling, haar aandelen in Beheer B.V. aan de man geleverd. Partijen hebben de waarde van deze aandelen gesteld op € 161.777,50, door de man aan de vrouw te betalen. De vrouw heeft verzocht te bepalen dat de man aan haar partneralimentatie moet betalen. Uiteindelijk heeft het hof, in de eindbeschikking de partneralimentatie vastgesteld. De man heeft cassatieberoep ingesteld tegen de eindbeschikking. Op haar beurt heeft de vrouw voorwaardelijk incidenteel cassatieberoep ingesteld tegen de eerste tussenbeschikking en de eindbeschikking.

Bespreking van het cassatiemiddel in het principale beroep

De vrouw voert aan dat het door de man aan haar uitgekeerde bedrag voor de waarde van de aandelen los staat van de eventuele verhoging van zijn inkomen met eventuele winstuitkeringen of dividenduitkeringen. Volgens haar is er slechts ten dele over de toekomstige winsten in de onderneming met haar afgerekend. Om die reden heeft zij in haar draagkrachtberekening een bedrag van € 50.000 als (belastbare) dividenduitkering opgenomen.

Volgens de man zijn alle (toekomstige) winstuitkeringen of dividenduitkeringen bij de bepaling van de waarde van de aandelen en in het door hem aan de vrouw betaalde bedrag bij

de overdracht van de aandelen van de vrouw aan de man verdisconteerd. Wanneer bij de bepaling van zijn draagkracht zijn inkomen met deze bedragen zou worden verhoogd, is volgens hem sprake van dubbeltelling. De man meent dan ook dat een verhoging van zijn inkomen met een dividenduitkering niet aan de orde is.

In de eindbeschikking heeft het hof het volgende overwogen over de draagkracht van de man:

‘2.9 (...) Bij de bepaling van de draagkracht van een onderhoudsplichtige komt het niet alleen aan op het inkomen dat hij verwerft, maar speelt ook het inkomen dat hij redelijkerwijs zou kunnen verwerven. Met het oog op zijn onderhoudsverplichtingen dient een alimentatieplichtige zijn inkomen niet alleen zo goed mogelijk op peil te houden maar dat zo mogelijk ook te vergroten, zodat hij aan zijn onderhoudsverplichtingen kan (blijven) voldoen.

Door de aandelen van de vrouw over te nemen heeft de man de daarbij behorende verdiensten en verdien capaciteit verworven tegen betaling van een afkoopsom. Daarmee beschikt de man over de volledige zeggenschap in Beheer B.V. en de onderliggende vennootschappen en ondernemingen en kan hij - binnen de wettelijke grenzen - beschikken over de volledige winst. Voor de omvang van die verdiensten en toekomstige verdien capaciteit speelt geen rol aan wie die overgenomen aandelen toebehoorden. Dat betekent dat voor de bepaling van de draagkracht van de man zijn volledige inkomsten van belang zijn en dat niet – zoals hij betoogt – de inkomsten die kunnen worden toegerekend aan het aandelenpakket dat voorheen aan de vrouw toebehoorde, buiten beschouwing moeten blijven. (...) Aldus bestaat er naar het oordeel van hof voldoende samenhang tussen de betaalde afkoopsom en de draagkracht van de man en is er geen sprake van een dubbeltelling. (...) Dat tussen partijen óók sprake is geweest van een afwikkeling van hun huwelijksgoederengemeenschap, waarvan de aandelen deel uitmaakten, is derhalve niet van belang.

2.10 Het hof constateert dat uit de (...) jaarstukken van de man het volgende blijkt.

Het hof leidt uit deze cijfers niet af dat de man niet in staat is om zich jaarlijks een dividend van de omvang als door de vrouw betoogd te laten uitkeren. Nu de partneralimentatie moet worden berekend vanaf 2018, acht het hof het redelijk om bij de berekening van de draagkracht van de man rekening te houden met een inkomen uit dividend (box 2) van € 50.000 per jaar. De ‘meerwinst’ en verhuurinkomsten zijn daarin dan dus verdisconteerd. Uit de (...) jaarstukken (...) blijkt ook niet dat in de betreffende jaren is toegevoegd aan de wettelijke reserves, zodat het hof er van uitgaat dat er geen wettelijke beletselen zijn of waren om dergelijke uitkeringen te doen. De stellingen van de man omtrent de financiering van het pand waarmee verhuurinkomsten worden verworven, passeert het hof daarbij. Het is niet relevant dat dit volgens de man vanuit “afgerekend vermogen” is voldaan.’

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof in r.o. 2.9 en 2.10 van de eindbeschikking dat bij het bepalen van de draagkracht van de man, naast het salaris van € 82.500 per jaar dat hij zich als directeur-groootaandeelhouder van Beheer B.V. uitkeert, rekening moet worden gehouden met een inkomen uit dividend uit de vennootschap van € 50.000 per jaar.

Beoordeling door de A-G van het cassatiemiddel in het principale beroep

Bij het bepalen van de draagkracht van de alimentatieplichtige moet niet alleen acht worden geslagen op de inkomsten die de alimentatieplichtige zich feitelijk verwerft, maar ook op de inkomsten die hij zich in redelijkheid kan verwerven. Ingeval een directeur-groootaandeelhouder (dga) alimentatieplichtig is, gaat het bij de in aanmerking te nemen inkomsten niet alleen om zijn uit de vennootschap genoten salaris, maar kan ook de in de vennootschap behaalde winst een rol spelen bij de draagkrachtberekening. In deze zaak spitst de discussie zich toe op de vraag of bij het bepalen van de draagkracht van de man, naast het salaris dat hij zichzelf uitkeert uit Beheer B.V. (de vennootschap), tevens rekening moet worden gehouden met een jaarlijkse winst- of dividenduitkering uit de vennootschap. Achtergrond van deze discussie is dat bij de waardering van de onderneming in het kader van de huwelijksvermogensrechtelijke afwikkeling van de aandelen rekening is gehouden met de toekomstige winst-/dividenduitkeringen uit de vennootschap. De waardering van de onderneming heeft plaatsgevonden volgens de Discounted Cash Flow (DCF)-methode. Bij deze methode wordt de waarde van de onderneming bepaald door te kijken naar hetgeen in de toekomst met de onderneming kan worden verdiend.

De vrouw heeft zich op het standpunt gesteld dat zij slechts ten dele is gecompenseerd voor de toekomstige winst-/dividenduitkeringen. Haar betoog komt op het volgende neer. In het kader van de huwelijksvermogensrechtelijke afwikkeling is zij slechts gecompenseerd voor de bij de waardering van de onderneming geprognoseerde winst-/dividenduitkeringen. Nu de onderneming na de waarderingspeildatum in financieel opzicht veel beter heeft gepresteerd dan de geprognoseerde winst, is het gerechtvaardigd om bij het bepalen van de draagkracht van de man rekening te houden met de gewijzigde bedrijfsresultaten, zonder dat sprake is van een dubbeltelling. In dat verband heeft zij gewezen op de gerealiseerde meerwinst ten opzichte van de geprognoseerde winst. Omdat die meerwinst niet is betrokken bij de waardering van de onderneming, is volgens de vrouw geen sprake van een dubbeltelling wanneer hierop acht wordt geslagen bij het bepalen van de draagkracht van de man. Zij meent dat rekening moet worden gehouden met een jaarlijkse dividenduitkering van in alle redelijkheid € 50.000. Verder heeft zij aangevoerd dat Beheer B.V. na de waarderingspeildatum (als vennoot in v.o.f. Gebouw Ampera) nieuwe bedrijfsactiviteiten heeft ontplooid waarmee huurinkomsten worden gegenereerd die niet zijn betrokken bij de

waardering van de onderneming in het kader van de huwelijksvermogensrechtelijke afwikkeling. Gelet op deze nieuwe bedrijfsactiviteiten moet rekening worden gehouden met een jaarlijkse dividenduitkering van gemiddeld € 41.000 dan wel € 30.000.

Volgens de man zijn alle toekomstige winst-/dividenduitkeringen verdisconteerd in de waardering van de onderneming en in het door hem aan de vrouw betaalde bedrag voor de aandelenoverdracht. Wanneer bij het bepalen van zijn draagkracht in het kader van zijn alimentatieverplichting rekening zou worden gehouden met de door de vrouw gestelde meerwinst en huurinkomsten, resulteert dat in een dubbeltelling.

In de literatuur is aandacht gevraagd voor (het voorkomen van) dubbeltelling, wanneer een onderneming in het kader van de huwelijksvermogensrechtelijke afwikkeling tussen de voormalige echtelieden is gewaardeerd volgens de DCF-methode en vervolgens bij het bepalen van de draagkracht van de dga rekening wordt gehouden met de verwachte winst-/dividenduitkeringen die de dga zou kunnen benutten om te voldoen aan zijn alimentatieverplichting. Met een dubbeltelling wordt in dit verband bedoeld dat dezelfde euro twee keer in rekening wordt gebracht: één keer als onderdeel van de waardering van de onderneming in het kader van de huwelijksvermogensrechtelijke afwikkeling en één keer als bron van inkomsten bij het bepalen van de draagkracht van de dga in het kader van zijn alimentatieverplichting. De A-G wijst op hetgeen verschillende auteurs over (het voorkomen van) een dubbeltelling hebben geschreven.

Naar de mening van de A-G plaatst het middel terecht de nodige vraagtekens bij de overwegingen in r.o. 2.9 die het hof ten grondslag heeft gelegd aan zijn oordeel in r.o. 2.10 om bij het bepalen van de draagkracht van de man rekening te houden met een jaarlijkse dividenduitkering van € 50.000. De vraag rijst hoe 's hofs overwegingen in r.o. 2.9, enerzijds 'Dat tussen partijen óók sprake is geweest van een afwikkeling van hun huwelijksgoederengemeenschap, waarvan de aandelen deel uitmaakten, is derhalve niet relevant' en anderzijds 'Aldus bestaat er naar het oordeel van het hof voldoende samenhang tussen de betaalde afkoopsom en de draagkracht van de man en is er geen sprake van een dubbeltelling', zich tot elkaar verhouden. De eerste overweging suggereert namelijk dat het hof geen oog zou hebben gehad voor (het voorkomen van) een dubbeltelling, terwijl uit de tweede overweging juist volgt dat in de visie van het hof van een dubbeltelling geen sprake is. Op zich is de A-G het met het middel dan ook eens dat het hof zijn oordeel over het al dan niet bestaan van een dubbeltelling in r.o. 2.9 inzichtelijk(er) had moeten maken. Dit geldt te meer in het licht van het partijdebat over (het voorkomen van) een dubbeltelling en de conclusies in het deskundigenrapport.

Desalniettemin meent de A-G dat dit gebrek in 's hofs motivering niet tot cassatie zou moeten

leiden. Nadat het hof in r.o. 2.9 de uitgangspunten heeft geformuleerd voor het bepalen van de draagkracht van de man, becijfert het hof in r.o. 2.10 met concrete bedragen de draagkracht van de man. Hierbij houdt het hof rekening met een jaarlijkse dividenduitkering van € 50.000, waarbij het hof expliciet overweegt dat de meerwinst en verhuurinkomsten daarin zijn verdisconteerd. Hieruit leidt de A-G af dat het hof het standpunt van de vrouw heeft gevolgd, namelijk dat van een dubbeltelling geen sprake is wanneer bij het bepalen van de draagkracht van de man rekening wordt gehouden met de meerwinst en de verhuurinkomsten die niet in acht zijn genomen bij de waardering van de onderneming in het kader van de huwelijksvermogensrechtelijke afwikkeling. Hoewel r.o. 2.9 erop zou kunnen duiden dat het hof voor de draagkracht van de man ook van belang heeft geacht de (verwachte) winst-/dividenduitkeringen waarmee rekening is gehouden bij de waardering van de onderneming ('(...) betekent dat voor de bepaling van de draagkracht voor alimentatie van de man zijn volledige inkomsten van belang zijn en dat niet – zoals hij betoogt – de inkomsten die kunnen worden toegerekend aan het aandelenpakket dat voorheen aan de vrouw toebehoorde, buiten beschouwing moeten blijven'), blijkt uit r.o. 2.10 genoegzaam dat het hof bij de draagkrachtbepaling van de man geen acht heeft geslagen op die reeds verdisconteerde winst-/dividenduitkeringen. In lijn met het standpunt van de vrouw heeft het hof slechts rekening gehouden met een op de meerwinst en de huurinkomsten gebaseerd inkomen uit dividend, waarbij het hof (anders dan de vrouw die voor de meerwinst is uitgegaan van € 50.000 en voor de verhuurinkomsten van € 41.000 of € 30.000) is uitgegaan van een bedrag van € 50.000 per jaar. Dit oordeel is niet onjuist en evenmin onbegrijpelijk. Mede gelet op de stand in de literatuur ten aanzien van (het voorkomen van) een dubbeltelling, mocht het hof, in afwijking van de conclusies in het deskundigenrapport, oordelen dat het in acht nemen van de meerwinst en de resultaten uit de nieuwe bedrijfsactiviteiten bij het bepalen van de draagkracht van de man geen dubbeltelling oplevert.

De slotsom is dat het principale cassatieberoep niet slaagt.

Het cassatiemiddel in het incidentele beroep

Het incidentele cassatieberoep is ingesteld onder de voorwaarde dat een of meer klachten in het principale cassatieberoep slagen. Aan deze voorwaarde is niet voldaan. Desalniettemin bespreekt de A-G de klachten voor het geval wel zou worden toegekomen aan het incidentele cassatieberoep. De bespreking en de beoordeling van dit incidentele cassatiemiddel door de A-G zijn niet meegenomen in deze samenvatting.

Conclusie

De conclusie strekt tot verwerping.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-03-2025

ECLI: ECLI:NL:PHR:2025:387

Zaaknummer: 24/03109

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De moeder wil haar kind een gecombineerde geslachtsnaam geven, maar de vader geeft daarvoor geen toestemming. Daarom verzoekt de moeder primair om vervangende toestemming om – kort gezegd – gebruik te kunnen maken van de overgangsregeling in de WIGG, en subsidiair om vervangende toestemming ex artikel 1:253a jo. artikel 1:7 BW om een verzoek tot ‘naamswijziging’ in te kunnen dienen bij Justis. De moeder is door de meervoudige kamer niet-ontvankelijk verklaard in haar beide verzoeken.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn de gescheiden ouders van minderjarige. Zij oefenen gezamenlijk het gezag over haar uit. De minderjarige heeft bij de geboorte de geslachtsnaam van de vader gekregen. De moeder wil haar kind een gecombineerde geslachtsnaam geven, maar de vader geeft daarvoor geen toestemming. De moeder verzoekt primair vervangende toestemming om gebruik te maken van de overgangsregeling in de Wet introductie gecombineerde geslachtsnaam (WIGG) en subsidiair vervangende toestemming op grond van artikel 1:253a jo. 1:7 BW om een verzoek tot naamswijziging in te dienen bij Justis.

De beoordeling

Met ingang van 1 januari 2024 is artikel 1:5 BW gewijzigd, waardoor ouders voor kinderen die vanaf die datum zijn geboren kunnen kiezen voor een gecombineerde geslachtsnaam. Voor kinderen geboren tussen 1 januari 2016 en 1 januari 2024 – zoals de minderjarige in deze zaak – bood het overgangsrecht de mogelijkheid om tot en met 31 december 2024 alsnog voor een gecombineerde geslachtsnaam te kiezen. Dit vereiste een gemeenschappelijke verklaring van beide ouders.

De vrouw verzoekt primair vervangende toestemming om gebruik te maken van deze overgangsregeling. De rechtbank verklaart haar daarin niet-ontvankelijk, nu de man niet heeft ingestemd en een gemeenschappelijke verklaring ontbreekt. De wet biedt geen grondslag voor

vervangende toestemming en het betreft geen geschil over de uitoefening van het gezag in de zin van artikel 1:253a BW. Ook het feit dat de WIGG geen geschillenregeling kent, maakt dit niet anders. De wetgever heeft bewust gekozen voor een gesloten systeem waarin ouders samen verantwoordelijk zijn voor de naamskeuze. Een rechterlijke beslissing zou die verantwoordelijkheid miskennen en een objectieve belangenafweging bij de naamskeuze is niet goed mogelijk. Ouders hebben gezamenlijk een keuzemogelijkheid, maar daaruit vloeit niet voort dat zij daarover ook individueel rechten kunnen doen gelden of tegen elkaar kunnen procederen. De wetgever stelt hierbij het belang van het kind centraal, wat in lijn is met artikel 3 IVRK en niet in strijd is met artikel 6 of 8 EVRM, noch met de artikelen 7 en 8 IVRK.

De vrouw is ook in haar subsidiaire verzoek – vervangende toestemming om zelfstandig een verzoek tot naamswijziging in te dienen – niet-ontvankelijk. Ook dit betreft geen gezagsgeschil. De rechtbank heeft getoetst of het wettelijk stelsel en de keuzes van de wetgever een ontoelaatbare inbreuk maken op verdragsrechtelijk beschermde rechten, maar oordeelt dat dit niet het geval is.

Conclusie

De rechtbank verklaart de vrouw niet-ontvankelijk in beide verzoeken.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 24-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2025:1112

Zaaknummer: C/18/240431 / FA RK 24-6427

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek om handlichting toegewezen.

Feiten en omstandigheden

Twee minderjarigen (17 jaar) exploiteren samen een onderneming. Zij verzoeken om een handlichting ex artikel 1:235 BW.

Beoordeling

Ingevolge artikel 1:235 BW kan door de kantonrechter een handlichting worden verleend aan minderjarigen van 16 en 17 jaar oud. Toekenning daarvan verleent deze minderjarigen bevoegdheden van meerderjarigen. De kantonrechter laat zich bij beoordeling van dit verzoek leiden door het belang van de minderjarige en de vraag of dit verantwoord is.

In casu stemmen de ouders in met dit verzoek (art. 1:235 lid 2 BW). Ook zullen zij toezicht houden. Door een handlichting kunnen de minderjarigen samen een zakelijke bankrekening openen en zelfstandig rechtshandelingen aangaan in het kader van de exploitatie van hun onderneming. De kantonrechter wijst dit verzoek om deze redenen toe in het belang van de minderjarigen en acht dit verantwoord. Tot slot merkt de kantonrechter op dat de handlichting pas geldt na publicatie in de *Staatscourant* (art. 1:237 BW), moet worden ingeschreven in het handelsregister, en geen bevoegdheid geeft tot beschikken over registergoederen, effecten of door hypotheek gedekte vorderingen.

Conclusie

De kantonrechter wijst het verzoek om handlichting toe.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 02-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:3097

Zaaknummer: 11492796/HA/25-1

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vader wordt verdacht van partnerdoding. Zijn verzoek tot gezag wordt afgewezen. Voogdij naar de GI. Benoeming bijzondere curator en aanhouding verzoek tot omgang.

Feiten en omstandigheden

Minderjarige woonde bij zijn vader en moeder. De moeder had eenhoofdig gezag en is overleden. De vader is aangehouden op verdenking van betrokkenheid bij de dood van de moeder en verblijft daarvoor in voorlopige hechtenis. Minderjarige verblijft bij een pleeggezin. Ten tijde van de aanhouding zag de minderjarige er onverzorgd uit, had meerdere blauwe plekken in zijn gezicht en op zijn lichaam en was mager en angstig. Het openbaar ministerie pakt het onderzoek naar mogelijke kindermishandeling ambtshalve op. Jeugdzorg is eerder betrokken geweest in het gezin en heeft bij de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) aangegeven dat de vader extreme ideeën had vanuit het christendom. Het gezin leefde al twee jaar geïsoleerd en de minderjarige ging niet naar school. Minderjarige vertelt over huiselijk geweld, vader erkent dat dit heeft plaatsgevonden.

Verzoeken

De raad verzoekt de gecertificeerde instelling (GI) te belasten met de voogdij en een omgangsregeling vast te stellen op grond van artikel 1:242a BW, nader in te vullen door de GI. De GI moet volgens de raad op zoek naar een perspectiefbiedend pleeggezin. De vader verzoekt met het gezag over zijn zoon te worden belast en een omgangsregeling vast te stellen. Subsidiair, bij afwijzing van het gezag, verzoekt de vader aan de GI een informatie- en consultatieverplichting op te leggen. De GI sluit zich aan bij het verzoek van de raad om de voogdij bij de GI te beleggen en het verzoek van de vader om hem met het gezag te belasten af te wijzen.

Beoordeling en motivering

De rechtbank is van oordeel dat in dit geval het belang van de minderjarige zich tegen inwilliging van het verzoek tot gezag verzet. De rechtbank overweegt daartoe dat er ernstige zorgen zijn over de opvoeding en verzorging van minderjarige door de vader. De minderjarige

was mager en vervuild en had letsel toen hij met de vader bij het politiebureau kwam na het overlijden van de moeder. De vader heeft erkend de minderjarige eenmaal te hebben geslagen. Ook is de minderjarige getuige geweest van huiselijk geweld tussen de ouders en waarschijnlijk van het overlijden van zijn moeder. De woning van de vader en moeder was zwaar vervuild en overvol. De minderjarige heeft een achterstand in zijn motorische en zijn sociaal-emotionele ontwikkeling en heeft in de afgelopen twee jaar volledig geïsoleerd geleefd en ging ook niet naar school. Volgens de rechter is de vader niet in staat is gebleken om een veilige, stabiele en gezonde opvoedingsomgeving te bieden. Vader is ook nu niet in staat om beslissingen te nemen die in het belang zijn van zijn zoon. Zo blijft hij zijn zoon isoleren van familie van zowel vaders- als moederszijde, terwijl het van belang is dat hij de weinige, enigszins vertrouwde personen in zijn leven dichtbij zich heeft. De vader zit in voorlopige hechtenis en vanuit detentie kan hij niet met de nodige voortvarendheid beslissingen nemen. Daar komt bij dat de vader geen contact heeft met zijn zoon en onduidelijk is wanneer dat wel het geval is. Vader is dus niet in staat te beoordelen wat zijn zoon nodig heeft. Omdat sprake is van een gezagsvacuüm belast de rechter de GI met de voogdij.

De rechtbank benoemt een bijzondere curator om de wenselijkheid van een omgangsregeling bij een verdenking van partnerdoding te onderzoeken. De kinderrechter vraagt de bijzondere curator te onderzoeken of omgang in het belang van de minderjarige is, en zo niet, wat is hier dan (in de toekomst) voor nodig is, of ontzegging van omgang noodzakelijk is, wat de behoeften van de minderjarige tot contact zijn en hoe een eventuele regeling qua aard, duur en frequentie vormgegeven dient te worden. De rechtbank houdt het verzoek van de raad en de vader tot het vaststellen van een omgangsregeling aan in afwachting van het verslag van de bijzondere curator.

De rechtbank acht het in het belang van de band tussen vader en kind dat de vader regelmatig wordt geïnformeerd over zijn zoon. De GI dient de vader minimaal eenmaal per maand schriftelijk dient te informeren. De GI is daarnaast verplicht de vader in belangrijke gevallen te consulteren tenzij dit, vanwege de detentie van de vader, de voortgang bij het nemen van beslissingen in de weg staat.

Conclusie

De rechtbank wijst het verzoek ten aanzien van het gezag af en benoemt Stichting Jeugdbescherming Brabant tot voogdes. De rechtbank bepaalt dat de GI de vader minstens eenmaal per maand schriftelijk informeert en bepaalt dat de GI de vader dient te consulteren voor zover dat de voortgang bij het nemen van beslissingen over de minderjarige niet in de weg staat. De rechtbank benoemt een bijzondere curator en houdt het verzoek van de raad en het verzoek van de vader ten aanzien van de omgangsregeling aan.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 25-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:1927

Zaaknummer: C/02/427101 / FA RK 24-4515

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kenmerken van intieme terreur/dwingende controle en toetsing daaraan bij een verzoek tot eenhoofdig gezag. Ook verzoeken tot een verklaring voor recht als ‘primary caregiver’, vervangende toestemming aanvraag identiteitskaart en paspoort, vaststellen van een informatie- en consultatieregeling en wijzigen van de onderhoudsbijdrage.

Feiten en omstandigheden

Tussen ouders is veel strijd waar de minderjarige last van heeft en de minderjarige is daarom onder toezicht gesteld. De rechtbank heeft bij tussenbeschikking het verzoek van de vrouw om eenhoofdig gezag aangehouden. Volgens de rechtbank zal de strijd niet verminderen bij toekenning eenhoofdig gezag en dus moet de samenwerking tussen de ouders of parallel solo-ouderschap in eerste instantie worden uitgewerkt binnen de ondertoezichtstelling.

Verzoeken

De moeder herhaalt het verzoekt om met eenhoofdig gezag te worden belast en voert daartoe aan dat sprake is van intieme terreur. De moeder verzoekt daarnaast voor recht te verklaren dat zij ‘primary caregiver’ is. De vader voert tegen beide standpunten verweer. De vader verzoekt om vervangende toestemming voor een identiteitskaart en paspoort en het vaststellen van een beheersregeling. Daarnaast verzoekt hij om een informatie- en consultatieregeling en een wijziging in de onderhoudsbijdrage. De moeder voert tegen zijn verzoeken verweer.

Beoordeling en motivering

De rechtbank oordeelt dat de moeder onvoldoende heeft onderbouwd dat er sprake is van intieme terreur door de vader. Volgens de rechtbank wordt intieme terreur/dwingende controle gekenmerkt door een patroon van controle en dwang van één partner, meestal de man, op zijn partner. Er is sprake van een machtsverschil tussen de partners. Het is een proces waarbij afhankelijkheid wordt vergroot en veerkracht wordt ondermijnd. Intieme terreur kan

zich uiten in: het isoleren, vernederen en intimideren van de partner tot ernstig fysiek en seksueel geweld, controle over financiën en bedreigingen, activiteiten volgen en digitale terreur, autonomie beperken/ontzeggen, psychologische manipulatie, uitschelden, vernederen en bekritisieren, kinderen tegen de partner opzetten, jaloezie en chantage, seksuele dwang, dreiging met suïcide of kinderen of huisdieren bedreigen, derden gebruiken of opzetten tegen de partner en misleiding. Het slachtoffer en de eventuele kinderen voelen zich continu bedreigd en onveilig. De intieme terreur stopt niet na het verbreken van de relatie en kan juist ernstiger en gevaarlijker worden voor het slachtoffer. Als het slachtoffer de relatie verbreekt, kan de ex-partner het slachtoffer gaan stalken. De stalker accepteert het einde van de relatie niet, voelt zich wrokkig en afgewezen en kan geweld gaan plegen. In dat geval is er meer kans op verdere escalatie. Intieme terreur is eenzijdig, maar kan gepaard gaan met verzet door het slachtoffer.

De moeder heeft een tijdlijn overlegd met daarbij termen als beschuldigingen, weigering, intimidatie, obsessieve dwangmatige controle, stalking, huiselijk geweld, intieme terreur, valse meldingen en aangiftes, laster en leugens. De rechtbank ziet zonder nadere feitelijke onderbouwing niet in hoe dit overzicht het bestaan van intieme terreur onderbouwt.

Daarnaast ziet de rechtbank twee contra-indicaties voor intieme terreur. Ten eerste start de gestelde intieme terreur drie jaar na het beëindigen van de relatie, terwijl intieme terreur is juist gericht op controle met als doel het behouden van de relatie. Ten tweede blijkt niet van een machtsverschil. Vader en moeder zitten elkaar dwars en de moeder doet niet onder voor de vader. De rechtbank ziet zelfstandig dwingend gedrag van moeder tegen de vader dat niet kan worden gezien als verzet tegen dwingende controle door de man. De moeder is ook dwingend naar de jeugdbeschermer en is ook tijdens de mondelinge behandeling dwingend. Volgens de rechtbank is de onderlinge strijd onvoldoende reden om het gezamenlijk gezag te beëindigen en dus wordt het verzoek tot eenhoofdig gezag afgewezen. De ouders moeten parallel solo-ouderschap gaan vormgeven, zodat de minderjarige geen last meer heeft van onderlinge strijd tussen haar ouders.

De rechtbank verklaart voor recht dat de moeder de 'primary caregiver' is van de minderjarige. Het verzoek is in lijn met de feitelijke en juridische werkelijkheid en maakt het mogelijk een visum voor de VS te verkrijgen. De rechter wijst het verzoek voor een paspoort af omdat moeder deze al in bezit heeft, maar geeft vader vervangende toestemming voor de aanvraag van een identiteitskaart. De identiteitskaart zal in beheer zijn bij de vader en het paspoort bij de moeder. Omdat het verzoek tot eenhoofdig gezag wordt afgewezen, wordt ook het verzoek over de informatie- en consultatieregeling afgewezen. Partijen moeten elkaar informeren en consulteren over de minderjarige als onderdeel van de ouderlijke verantwoordelijkheid. De rechtbank wijst het verzoek over de onderhoudsbijdrage af.

Conclusie

De rechtbank verklaart voor recht dat de vrouw de 'primary caregiver' is van de minderjarige en verleent de man vervangende toestemming voor het aanvragen van een identiteitskaart van de minderjarige en stelt een beheersregeling vast. Het verzoek tot eenhoofdig gezag, de omgangs- en consultatieregeling en de vervangende toestemming voor een paspoort worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 14-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:4032

Zaaknummer: C/10/672232 / FA RK 24-390

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Intieme terreur, toewijzing verzoeken over vervangende toestemming verhuizing en inschrijving school.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige is geboren uit een affectieve relatie tussen de partijen. De vader heeft de minderjarige erkend en de ouders dragen samen het gezag. In februari 2024 is de vader strafrechtelijk veroordeeld voor huiselijk geweld richting de moeder. Ook geldt er een contactverbod voor de vader jegens de moeder en de minderjarige. In februari 2024 is bepaald dat, voor de duur van acht maanden, de contacten tussen de minderjarige en de vader voorlopig zullen plaatsvinden in het kader van BOR 2 onder volledige leiding en regie van de professionals. Dit traject is verlengd tot juni 2025. De moeder en minderjarige verblijven sinds december 2023 op een geheim adres.

Verzoeken

De moeder verzoekt vervangende toestemming om met de minderjarige te verhuizen en de minderjarige in deze omgeving in te schrijven op de peuterspeelzaal.

De vader voert verweer en verzoekt de rechtbank om de moeder te bevelen om vóór 1 januari 2025 terug te verhuizen, op straffe van een dwangsom van € 250 euro per dag dat de moeder in gebreke blijft aan de uitspraak te voldoen, tot een maximum van € 15.000.

Beoordeling en motivering

Uit artikel 1:253a lid 1 BW volgt dat geschillen over de gezamenlijke uitoefening van het gezag op verzoek van de ouders of een van hen aan de rechtbank kunnen worden voorgelegd. Hierbij wordt gekeken naar zowel het belang van het kind, als naar alle andere omstandigheden van het geval. Dit betekent dat ook andere belangen een rol kunnen spelen en zelfs zwaarder kunnen wegen dan het belang van het kind, ook al staat dit belang voorop.

Volgens de rechtbank heeft de moeder de noodzaak van haar verhuizing met de minderjarige voldoende onderbouwd. De rechtbank constateert dat de vader strafrechtelijk is veroordeeld voor een incident met huiselijk geweld jegens de moeder in 2023 en dat de moeder kort na dit

incident met de minderjarige naar een vrouwenopvang is gegaan. Volgens de vrouwenopvang, Veilig Thuis en de politie was een verhuizing noodzakelijk, nu de moeder en minderjarige niet veilig waren. Deze inschatting is gebaseerd op de veronderstelling dat tijdens de relatie tussen de ouders sprake was van intieme terreur vanuit de vader richting de moeder. De moeder en de minderjarige verblijven sindsdien in een andere regio en zullen daar, omwille van hun veiligheid, blijven wonen.

De vader betwist dat er sprake was van intieme terreur vanuit de vader richting de moeder. Volgens de vader was tijdens de relatie tussen de ouders over en weer sprake van huiselijk geweld.

De rechtbank vindt deze stellingen van de vader echter niet geloofwaardig. Daarbij hecht de rechtbank waarde aan de omstandigheid dat maar liefst drie instanties (namelijk de vrouwenopvang, de politie en Veilig Thuis) vinden dat de moeder en de minderjarige niet veilig zijn in de buurt van de vader. Bovendien heeft een van de instellingen tot in detail beschreven welke vormen van intieme terreur er in de relatie tussen de ouders hebben plaatsgevonden. De vader bepaalde onder andere ieder aspect van het dagelijks leven van de moeder en minderjarige en als de moeder niet deed wat de vader verlangde, dreigde de vader de minderjarige te ontvoeren naar een land zonder uitleveringsverdrag. Daarnaast is ook gebleken in deze beschrijving dat de dwingende controle vanuit de vader richting de moeder ook na het einde van hun relatie is doorgegaan.

De vader stelt verder dat de reclassering en een van de instellingen vinden dat de situatie veilig is voor de moeder en de minderjarige, maar heeft deze stelling niet met stukken onderbouwd, noch zijn deze brieven door de advocaat van de vader gezien. De rechtbank volgt de vader daarom niet in zijn betoog dat het voor de moeder en minderjarige veilig is om terug te verhuizen.

De rechtbank volgt de vader ook niet in zijn betoog dat de verhuizing van de moeder met de minderjarige een co-ouderschapsregeling onmogelijk maakt dan wel in strijd is met het belang van de vader en de minderjarige bij regelmatig contact. Volgens de rechtbank is een co-ouderschap niet realistisch. Er is al geruime tijd sprake van begeleid contact tussen de vader en de minderjarige, wat waarschijnlijk tot juni 2025 zal voortduren. Bovendien hebben de ouders geen contact met elkaar, wat voorlopig ook niet zal veranderen. De moeder vermijdt, op advies van de hulpverlening, contact met de vader. Daarnaast is de rechtbank van oordeel dat de moeder wel voldoende rekening houdt met het belang van de vader en de minderjarige bij het hebben van regelmatig contact met elkaar. Zij komt de afspraken in dit kader na en heeft onweersproken gesteld dat zij haar volledige medewerking zal blijven verlenen aan de contactregeling. Tot slot is de rechtbank van oordeel dat het belang van de moeder en de

minderjarige om te kunnen blijven wonen waar zij nu zitten zwaarder weegt dan het belang van de vader en de minderjarige bij eventueel frequenter contact met elkaar. De veiligheid van de moeder en minderjarige staat, volgens de rechtbank, voorop.

De vader heeft tijdens de mondelinge behandeling nog gepleit voor een raadsonderzoek naar de verhuizing. Dit is volgens de rechtbank echter niet nodig. De moeder heeft onweersproken gesteld dat zij de vervangende toestemming voor de verhuizing nodig heeft om zich te kunnen aanmelden voor een begeleid wonen-vorm. De moeder en minderjarige zullen anders in de vrouwenopvang moeten blijven wonen, wat niet in hun belang is.

Conclusie

De rechtbank verleent de moeder, in plaats van de vader, op grond van artikel 1:253a BW vervangende toestemming om met de minderjarige te verhuizen en om de minderjarige in te schrijven op een peuterspeelzaal in deze omgeving.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 07-11-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2024:6787

Zaaknummer: C/01/405810 / FA RK 24-2504

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechter is geschokt door de manier waarop het WIJ-team van de gemeente spreekt over een 6-jarig kind met het syndroom van Down. De casemanager van het WIJ-team beschrijft het kind op een denigrerende manier, door te stellen dat het kind later als ‘lelijk, dom en een mongool’ zal worden gezien. De rechter kan niet begrijpen hoe professionals zo over kinderen kunnen denken en spreekt zijn bezorgdheid uit. Hij vraagt bij de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) aandacht voor deze wijze van typering van kinderen en hij verzoekt de raad om terug te koppelen aan de gemeente om – ook al wordt kennelijk op deze wijze gedacht en gesproken over jonge kwetsbare kinderen – dat ten minste op een meer diplomatieke wijze te verwoorden.

Feiten en omstandigheden

De vader had een turbulent en belast verleden maar is sinds februari 2023 niet meer in aanraking geweest met de politie. Hij heeft geen contact met zijn twee kinderen en hoopt dat er een contactregeling komt. Het jongere kind van 6 jaar heeft het syndroom van Down; het oudere kind van 10 jaar wil geen contact met haar vader. In een tussenbeschikking heeft de rechter de raad opdracht gegeven om te onderzoeken welke instantie de begeleiding bij het contactherstel tussen de vader en het jongere kind kan verzorgen en of deze intensieve begeleiding echt nodig is. Daarnaast moet de raad nagaan of er bij het oudere kind een geldige reden is om omgang te weigeren. Als de raad van mening is dat contact niet in het belang van het tweede kind is, moet worden vastgesteld welke mogelijkheden er op termijn zijn voor contactherstel. De raad vindt omgang tussen de vader en de kinderen op dit moment niet in hun belang. De vader toont volgens de raad onvoldoende inzicht in de situatie en onderschat de problemen van de kinderen en de moeder, evenals zijn eigen belemmeringen. Voor het kind met het syndroom van Down is er een reëel risico op ontregeling, omdat hij het concept ‘vader’ niet kent en er geen gesprek met hem mogelijk is. Contact met de vader zou eerder destabiliserend werken dan een meerwaarde hebben. Het oudere kind geeft duidelijk aan

geen contact met de vader te willen. Ze is bezig met haar eigen ontwikkeling en verwerking en heeft hier dan ook geen ruimte voor. Volgens haar behandelaar Accare zou gedwongen omgang een zeer negatieve impact hebben. De raad ziet omgang onder de huidige omstandigheden als schadelijk en acht de kans op contactherstel op lange termijn onzeker. Omdat omgang niet wenselijk is, ziet de raad geen reden om te onderzoeken welke instantie het contactherstel met het jongere kind zou kunnen begeleiden.

Verzoek

De vader verzoekt de rechtbank een contactregeling tussen hem en zijn twee kinderen vast te stellen.

Beoordeling en motivering

De rechter is het niet eens met de raad. Hij ziet geen belemmeringen bij de vader voor omgang met zijn kinderen. De vader heeft weliswaar een belast verleden maar hij heeft zijn leven inmiddels op orde met een stabiele baan en zonder politiecontacten. De rechter vindt het begrijpelijk dat de vader moeite heeft om inzicht te krijgen in de behoeften van zijn kinderen, aangezien hij geen contact met hen heeft. Tijdens de zitting heeft de rechter gezien dat de vader geduldig is en erkenning toont voor de moeilijke situatie van de moeder als alleenstaande opvoeder. Dat de vader volgens de raad onvoldoende hulp heeft geaccepteerd, vindt de rechter geen reden om hem omgang te ontzeggen.

Wel erkent de rechter dat er bij de kinderen zelf belemmeringen zijn voor contactherstel.

Voor het jongere kind is eerder geoordeeld dat begeleide omgang mogelijk moet zijn, mits dit wordt begeleid door een geschikte instantie. De rechter merkt op dat de raad zijn onderzoeksopdracht heeft uitgebreid door te onderzoeken welke mogelijkheden er zijn voor contactherstel tussen de vader en het jongere kind. Hiervoor heeft de raad gesproken met de casemanager van het WIJ-team Groningen, die zijn bevindingen als volgt heeft gedeeld:

‘[kind] is tot op heden een allemansvriend. Hij danst, maakt grapjes en oogt schattig. Echter, als hij een paar jaar ouder is, is hij niet meer zo schattig. In de regel wordt dan anders naar deze kinderen gekeken, veel meer als “lelijk, dom en een mongool”. Dat houdt in, dat hij van het voetstuk gaat vallen waar hij nu nog op staat.’

De rechter is enorm geschrokken van de manier waarop het WIJ-team over een jong kind spreekt en vindt dit onbegrijpelijk en onprofessioneel. Hij begrijpt dat zulke uitspraken ouders diep raken en vindt dat de toekomst van het kind niet zo negatief en stellig mag worden beschreven. De rechter vraagt bij de raad aandacht voor deze wijze van typering van

kinderen en verzoekt de raad om terug te koppelen aan de gemeente om – ook al wordt kennelijk op deze wijze gedacht en gesproken over jonge kinderen – dat dan ten minste zorgvuldiger en diplomatieker te doen.

De rechter hecht veel waarde aan de informatie van de moeder, die aangeeft dat de opvoeding van het jongere kind haar zwaar valt. Ze kan het kind nauwelijks uit het oog verliezen, slaapt met hem op dezelfde kamer en merkt dat zelfs kleine veranderingen hem sterk ontregelen. Daarnaast staat het kind op het punt om over te stappen naar speciaal onderwijs, wat een grote verandering in zijn leven betekent. De rechter oordeelt daarom dat een wisseling van school niet samengaat met verplicht contactherstel; het kind moet eerst wennen aan de nieuwe schoolomgeving.

Wat betreft het oudere kind heeft de rechter de raad gevraagd om te onderzoeken welke factoren omgang in de weg staan. De hulpverleners van Accare kunnen hierover weinig zeggen, omdat zij de vader niet kennen. Wel constateren ze dat het beter gaat met het kind en dat er op termijn mogelijk ruimte ontstaat voor contact. De vader herkent dit en wijst erop dat het oudere kind mogelijk nieuwsgierig naar hem is, omdat zij via zijn oudste dochter zou hebben gevraagd hoe het met hem gaat.

De rechter vindt dat het oudere kind de tijd en ruimte moet krijgen om eventueel zelf open te staan voor contact met haar vader en dat haar wens om geen contact te willen gerespecteerd moet worden. Hij waardeert dat de vader een afwachtende houding aanneemt. De zaak wordt over zes maanden opnieuw behandeld, waarbij het oudere kind vooraf met de rechter mag praten over wat zij belangrijk vindt. Het jongere kind mag, als hij dat wil, ook meekomen. Tot die tijd blijft de situatie ongewijzigd en komt er geen contactherstel tussen de vader en de kinderen.

Conclusie

De rechter stelt vast dat de zaak opnieuw mondeling wordt behandeld op vrijdag 12 september om 13.00 uur.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 21-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2025:1055

Zaaknummer: C/18/216680 / FA RK 22-4047

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Dit hoger beroep draait om de vraag hoe een levenstestament en bewind zich tot elkaar verhouden. Centraal staat de kwestie of een eerder opgesteld levenstestament, waarin iemand een gevolmachtigde aanwijst, voldoende bescherming biedt of dat bewindvoering noodzakelijk is om de belangen van de betrokkene te waarborgen. Het hof oordeelt dat het terecht was om het vermogen van de vader onder bewind te stellen. Hoewel zoon 1 dit betwist op basis van het levenstestament, twijfelen zoon 2 en de dochter aan de geldigheid daarvan. Vanwege de ernstig verstoorde familieverhoudingen en het onderlinge wantrouwen biedt het levenstestament volgens het hof onvoldoende bescherming voor de vader. Daarom is het terecht gepasseerd. Daarnaast vindt het hof dat geen van de kinderen als bewindvoerder had moeten worden benoemd en dat de keuze voor een onafhankelijke bewindvoerder juist was.

Feiten en omstandigheden

Op 10 mei 2023 heeft de vader, geboren in 1935, een levenstestament opgesteld met benoeming van verzoeker tot algemeen gevolmachtigde. De vader heeft nog een tweede zoon en een dochter. Op 17 juli 2023 verzochten de tweede zoon en de dochter de kantonrechter om het vermogen van hun vader onder bewind te stellen. Hun vader zou door zijn lichamelijke of geestelijke toestand niet goed voor zijn financiële belangen kunnen zorgen. De kantonrechter gaf hieraan gehoor en stelde het vermogen onder bewind, met benoeming van een bewindvoerder.

Verzoeker gaat in hoger beroep tegen de beslissing van de kantonrechter en voert enkele bezwaren aan. De zoon en dochter verzetten zich tegen het hoger beroep en vragen het hof om de eerdere beslissing te handhaven en het beroep van verzoeker af te wijzen. De bewindvoerder heeft op 13 mei 2024 haar standpunt kenbaar gemaakt, maar geen officieel verweerschrift ingediend. Zij stelt dat het bewind voor rust heeft gezorgd, omdat het risico op

het wegsluizen van vermogen is afgenomen.

Op 23 september 2024 ontving het hof de overlijdensakte van de vader, waaruit bleek dat hij op 5 september 2024 is overleden. Ondanks zijn overlijden hebben zowel verzoeker als de verweerders het hof gevraagd om alsnog uitspraak te doen in de zaak.

Grieven

Verzoeker wil dat het hof de eerdere beschikking vernietigt en opnieuw beslist dat het verzoek van de tweede zoon en dochter om bewind in te stellen alsnog wordt afgewezen, waardoor het bewind per direct eindigt en het levenstestament van 10 mei 2023 weer geldig wordt. Ook wil hij dat de benoeming van de bewindvoerder met terugwerkende kracht ongedaan wordt gemaakt en dat deze alle verkregen stukken teruggeeft.

Beoordeling en motivering

Het hof oordeelt dat de kantonrechter terecht een bewind heeft ingesteld over het vermogen van de vader en motiveert dit als volgt.

De kantonrechter kan op grond van artikel 1:431 lid 1 BW een bewind instellen over een of meer van de goederen die een meerderjarige als rechthebbende toebehoren of zullen toebehoren (a) voor een bepaalde of onbepaalde tijdsduur indien de meerderjarige tijdelijk of duurzaam niet in staat is ten volle zijn vermogensrechtelijke belangen behoorlijk waar te nemen als gevolg van zijn lichamelijke of geestelijke toestand, dan wel (b) voor een bepaalde tijdsduur indien de meerderjarige tijdelijk niet in staat is ten volle zijn vermogensrechtelijke belangen behoorlijk waar te nemen als gevolg van verkwisting of het hebben van problematische schulden. Op grond van 1:435 lid 3 BW volgt de rechter bij de benoeming van de bewindvoerder de uitdrukkelijke voorkeur van de rechthebbende, tenzij gegronde redenen zich tegen zodanige benoeming verzetten. Ingevolge het vierde lid van voornoemd artikel wordt, tenzij lid 3 is toegepast, indien de rechthebbende is gehuwd, een geregistreerd partnerschap is aangegaan of anderszins een levenspartner heeft, bij voorkeur de echtgenoot, geregistreerd partner, dan wel een andere levensgezel tot bewindvoerder benoemd. Is het voorgaande niet van toepassing, dan wordt bij voorkeur een van zijn ouders, kinderen, broers of zussen tot bewindvoerder benoemd.

Het staat vast dat de vader in de betreffende periode door zijn geestelijke toestand niet meer zelf zijn financiële zaken kon regelen. De belangrijkste vraag voor het hof is daarom of het nodig was om het vermogen onder bewind te stellen. Hoewel verzoeker stelt dat een bewind niet nodig was vanwege het levenstestament waarin hij als gevolmachtigde was aangewezen, ziet het hof, net als de kantonrechter, gegronde redenen om het levenstestament terzijde te

schuiven. De belangrijkste reden hiervoor is de ernstige onderlinge strijd tussen de kinderen. Verzoeker is ervan overtuigd dat hij de wil van zijn vader vertegenwoordigt, maar zijn broer en zus twijfelen of de vader het zou gewild zou hebben. Door het gebrek aan onderlinge communicatie en het wederzijdse wantrouwen bood de volmacht aan verzoeker onvoldoende bescherming voor de vader. Voorts oordeelt het hof dat de kantonrechter terecht een onafhankelijke bewindvoerder heeft benoemd. Gezien de verstoorde verhoudingen tussen de kinderen zou de benoeming van een van hen tot bewindvoerder de situatie alleen maar verder verslechteren en waarschijnlijk schadelijk zijn geweest voor de vader die in een kwetsbare positie verkeerde.

Conclusie

De grieven falen en het hof bekrachtigt de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-01-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:360

Zaaknummer: 200.339.074/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank is van oordeel dat voldaan is aan de criteria van zowel artikel 1:266 lid 1 onder a BW als van artikel 8 EVRM en acht een beëindiging van het gezag van de vader noodzakelijk.

Feiten en verzoeken

De minderjarigen wonen bij hun moeder en de ouders zijn belast met het gezamenlijk gezag. De kinderrechter heeft de minderjarigen in mei 2022 onder toezicht gesteld. De maatregel is nadien meerdere keren verlengd.

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) verzoekt het gezag van de vader te beëindigen. De raad vindt dat de minderjarigen ernstig in hun ontwikkeling worden bedreigd en dat de vader niet in staat is om de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding van de kinderen binnen een voor hen aanvaardbaar te achten termijn te dragen. De kinderen kennen een belaste voorgeschiedenis en zijn opgegroeid in een spanningsvolle opvoedsituatie. Sinds 2014 draagt de moeder alleen, met ondersteuning van hulpverlening, de zorg voor hen. Er is langere tijd geïnvesteerd in het onderhouden van contact tussen de vader en de kinderen, maar dit is gestopt na een incident op Koningsdag 2022. Volgens de raad gaat het op dit moment goed met de minderjarigen. De draaglast en draagkracht zijn meer in evenwicht gekomen en er is meer rust nu er geen contact meer is met de vader.

Uit het onderzoek van de raad komt naar voren dat de vader kampt met persoonlijke problematiek en hierdoor stress en onrust ervaart. De vader kan onvoorspelbaar en onbetrouwbaar zijn in zijn gedragingen en zich dreigend uiten richting moeder en de betrokken gezinsvoogd. Ook de keuzes die hij maakt en de manier waarop hij zich gedraagt ten opzichte van de minderjarigen getuigen in de visie van de raad niet van verantwoord en veilig oudergedrag. Het feit dat de vader geen inzicht heeft in wat de minderjarigen nodig hebben en daardoor ook geen initiatieven neemt die voor hen van belang zijn, is schadelijk voor de minderjarigen. De ondertoezichtstelling is tweemaal ingezet om tot verbetering te komen, maar zonder blijvende verandering.

De moeder en de kinderen ervaren een goede onderlinge band en de ontwikkeling van de

kinderen verbetert nu er geen omgang met de vader is. Met een gezagsbeëindiging beoogt de raad een meer bestendige en voorspelbare opvoedsituatie bij de moeder te creëren waarbij de toestemming van vader voor belangrijke zaken niet langer noodzakelijk is en de draagkracht en draaglast van de moeder meer in balans blijft.

Standpunten van de ouders en visie van de GI

De vader is het niet eens met het verzoek van de raad tot beëindiging van zijn gezag. Volgens de vader is in het verleden hard gewerkt aan het contact tussen hem en de kinderen wat resulteerde in een positieve en bestendige omgang. In november 2021 heeft de moeder eenzijdig besloten dat er redenen waren om de omgang niet meer na te komen, waarna er de nodige procedures bij de rechtbank nodig waren om de omgang af te dwingen. De vader ervoer hierdoor veel druk en maakte op Koningsdag 2022 een verkeerde inschatting door de kinderen onbegeleid in zijn huis achter te laten, waarna de moeder geen omgang meer toestond. Inmiddels heeft de vader de kinderen al bijna drie jaar niet gezien en het is duidelijk dat de gecertificeerde instelling (GI) niet meer toewerkt naar herstel van de omgang.

De vader stelt dat blijkens de jurisprudentie voor de toepassing van artikel 1:266 BW een strengere maatstaf geldt als er, zoals in dit geval, geen sprake is van een uithuisplaatsing. Gezagsbeëindiging op grond van artikel 1:266 lid 1 onder a, BW kan dan slechts gerechtvaardigd zijn als voldaan is aan strenge voorwaarden. De vader stelt dat dit niet het geval is. Er zijn, volgens de vader, geen signalen die duiden op een ernstige bedreigde ontwikkeling van de minderjarigen. De vader accepteert dat de kinderen zullen opgroeien zonder contact met hem en hij zal niet proberen om, in of buiten rechte, contact af te dwingen. De vader ziet echter niet in hoe toevallige ontmoetingen zodanig belastend zijn voor de kinderen dat dit een gezagsbeëindiging rechtvaardigt. De vader betwist ook dat hij gezagsbeslissingen tegenwerkt en voert hiertoe aan dat hij onvoldoende wordt geïnformeerd door de moeder en de GI. Evenmin is volgens de vader sprake van een situatie waarin zijn gedrag zo belastend is voor de kinderen, dat daardoor voor hen een onveilige of beschadigende opvoedingssituatie ontstaat waar niet binnen afzienbare tijd verbetering in valt te verwachten. Nu er al drie jaar geen contact is met de vader, is de moeder volgens de vader geheel verantwoordelijk voor deze omstandigheden en niet hij. Het gezag van de vader over de kinderen vormt de diepste band die hij met hen heeft. De vader oefent zijn gezag op afstand uit en wenst dit graag te behouden.

Volgens de moeder is samenwerking met de vader niet mogelijk op de momenten dat hij minder stabiel is. Gezagsbeslissingen kunnen dan niet of niet voortvarend genoeg worden genomen. De moeder begrijpt dat de raad daarom verzoekt om het gezag van de vader te beëindigen.

Volgens de GI lukt het zonder haar tussenkomst niet om toestemming van de vader te krijgen voor gezagsbeslissingen, waardoor onnodige vertraging ontstaat. De GI acht dit schadelijk voor de kinderen.

Beoordeling en motivering

De rechtbank verwijst naar artikel 1:266 lid 1 BW inzake gezagsbeëindiging. De rechtbank volgt de vader niet in dat artikel 1:266 lid 1 BW in dit geval niet van toepassing is aangezien er geen sprake is van een uithuisplaatsing van de minderjarigen. Wel is de rechtbank van oordeel dat het verzoek van de raad naast dit artikel ook getest moet worden aan artikel 8 EVRM.

Gezagsbeëindiging is een verstrekkende en ingrijpende maatregel waardoor inmenging plaatsvindt in het gezinsleven van ouder en kind (art. 8 EVRM). Volgens de jurisprudentie van het EHRM kan van gezagsbeëindiging slechts sprake zijn op het moment dat is gebleken dat voortzetting van de familieband schadelijk is voor het kind (EHRM 6 oktober 2015, 58455/13, par. 65 en 66 (*N.P./Moldavië*), bevestigd in EHRM 30 november 2017, 37283/13 (*Strand Lobben/Noorwegen*)).

Het is de rechtbank gebleken dat de minderjarigen nog steeds ernstig worden bedreigd in hun ontwikkeling. De minderjarigen hebben een belaste voorgeschiedenis, waarin zij al vanaf jonge leeftijd zijn blootgesteld aan de problemen tussen en van de ouders. De minderjarigen geven aan geen omgang meer met de vader te willen en door de GI worden hiervoor ook geen mogelijkheden meer gezien. De minderjarigen hebben, nu er geen omgang is, relatieve rust ervaren waardoor zij positieve ontwikkelingen hebben laten zien. Deze positieve ontwikkelingen zijn echter pril en er is nog altijd sprake van een zorgelijke en kwetsbare situatie.

De rechtbank acht de vader niet in staat is om de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding van de minderjarigen te dragen binnen een voor hen aanvaardbare termijn. Ook is het de rechtbank duidelijk geworden dat gezagsbeslissingen voor de minderjarigen niet voortvarend genomen kunnen worden omdat de vader hieraan niet, of niet tijdig, zijn medewerking verleent. Dit is niet in het belang van de minderjarigen. De rechtbank is daarnaast van mening dat het de eigen keus van de vader is om niet meer aanwezig te zijn bij overleggen met de GI, waardoor hij niet op de hoogte is van hetgeen zich afspeelt in het leven van de minderjarigen en wat zij nodig hebben. Als de toestemming van de vader niet langer noodzakelijk is voor belangrijke zaken zal dit leiden tot een meer bestendige, voorspelbare en veilige opvoedsituatie bij de moeder. De rechtbank acht dit voor een goede ontwikkeling van de minderjarigen van groot belang.

Conclusie

Volgens de rechtbank is voldaan is aan de criteria van zowel artikel 1:266 lid 1 onder a BW als van artikel 8 EVRM. Dit maakt dat de rechtbank een beëindiging van het gezag van de vader noodzakelijk acht. Dit betekent dat de moeder voortaan alleen belast is met het gezag over de minderjarigen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 14-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:2762

Zaaknummer: C/15/361370 / FA RK 25-420

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bijzondere curator neemt het verzoek van de minderjarige op grond van artikel 1:205 BW tot vernietiging erkenning door de man over. De man, die instemt met het verzoek, is niet de biologische vader en speelt al geruime tijd geen rol meer in het leven van de minderjarige. De rechtbank oordeelt dat het in het belang van de (identiteitsontwikkeling van) minderjarige is dat erkenning wordt vernietigd en wijst het verzoek toe.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige is in 2009 geboren en is in 2010 erkend door de man, die nadien met de moeder van minderjarige tot 2020 is gehuwd en met haar gezamenlijk gezag heeft. De man is niet de biologische vader. De bijzondere curator neemt het verzoek van de minderjarige over om de door de man gedane erkenning te vernietigen.

Na de scheiding tussen de vrouw en de man heeft minderjarige enige tijd bij de man gewoond, waarna hij uit huis is geplaatst. Sindsdien is er vrijwel geen contact meer geweest tussen minderjarige en de man. Minderjarige woont inmiddels weer bij de vrouw en hij weet wie zijn biologische vader is, ook al is er met hem geen contact. De bijzondere curator vindt het belangrijk om de volgens haar oprechte en bestendige wens van minderjarige om alle banden met de man te verbreken serieus te nemen, in de hoop en verwachting dat dit bijdraagt aan zijn ontwikkeling en identiteitsvorming.

De vrouw stemt in met het verzoek van de bijzondere curator. Volgens haar worstelt het kind met zijn identiteit en heeft hij er veel moeite mee dat hij de achternaam van de man draagt. De man stemt in met het verzoek van minderjarige, omdat hij hem het beste gunt, ook al betreurt hij het.

Beoordeling en motivering

Gelet op artikel 1:205 lid 1a en lid 4 BW heeft de minderjarige het verzoek tot vernietiging van de erkenning op grond van het feit dat de erkenner niet de biologische vader van het kind is,

tijdig ingediend en is de bijzondere curator ontvankelijk.

De vaststelling dat de man niet de biologische vader is van minderjarige is op zichzelf onvoldoende om tot vernietiging van de erkenning over te gaan. Bij de beoordeling staat namelijk het belang van het kind centraal en is een nadere afweging van de belangen van alle betrokkenen noodzakelijk.

De rechtbank is van oordeel dat het in het belang van de minderjarige is dat de erkenning wordt vernietigd. Het is voor zijn identiteitsvorming belangrijk om te weten van wie hij afstamt – en dus ook van wie hij níét afstamt – en dat de juridische werkelijkheid in overeenstemming wordt gebracht met de feitelijke werkelijkheid. Het is de rechtbank niet gebleken dat de minderjarige door de vernietiging van de erkenning wordt belemmerd in zijn ontwikkeling. Net als de bijzondere curator hoopt en verwacht de rechtbank dat vernietiging van de erkenning juist een positieve bijdrage daaraan levert.

De vernietiging hoeft eventueel contact tussen minderjarige en de man in de toekomst niet in de weg te staan.

Conclusie

De rechtbank vernietigt de erkenning van de minderjarige door de man en bepaalt dat van deze beslissing aantekening wordt gemaakt in het in artikel 1:244 BW genoemde openbare gezagsregister.

De rechtbank beschouwt de taak van de bijzondere curator als beëindigd.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:3848

Zaaknummer: C/10/678808 / FA RK 24-3569

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoekster is geen transgender persoon, maar een persoon met een intersekse conditie. Ten onrechte is bij de aangifte van de geboorte aangenomen dat de fysieke mannelijke geslachtskenmerken overheersen. Inmiddels blijken vrouwelijke geslachtskenmerken te overheersen en voelt verzoekster zich ook vrouw. Er is sprake van een foutieve vermelding op de geboorteakte die zich op de voet van artikel 1:24 BW leent voor verbetering. Artikel 1:28 BW dat ziet op transgender personen, is niet van toepassing.

Feiten en omstandigheden

Verzoekster verzoekt de rechtbank de ambtenaar te gelasten haar geboorteakte te wijzigen, in die zin dat waar staat 'is geboren een kind van het mannelijk geslacht' zal worden verbeterd in 'is geboren een kind van het vrouwelijke geslacht' en haar voornamen te wijzigen. Bij haar geboorte waren haar uiterlijke geslachtskenmerken niet evident mannelijk of vrouwelijk, maar haar ouders hebben haar als mannelijk aangegeven. Verzoekster heeft zich echter altijd vrouw gevoeld en leeft ook sinds 2019 exclusief in de vrouwelijke geslachtsrol. De voor verzoekster verkeerde geslachtsaanduiding heeft voor diverse problemen in haar leven gezorgd. Omdat haar medisch dossier zoek is, zijn veel (vroegere) gegevens niet bekend. Ze staat al vier jaar op de wachtlijst voor behandeling door een psycholoog. Het is onzeker of ze een verklaring in de zin van artikel 1:28 BW zal krijgen.

Beoordeling en motivering

De rechtbank stelt haar (relatieve) bevoegdheid vast op grond van artikel 262 (en niet artikel 263) Rv, nu het verzoek niet alleen de wijziging van de geboorteakte betreft, maar ook voornaamswijziging.

Verzoekster heeft de fysieke kenmerken van zowel het vrouwelijk als het mannelijk geslacht. Zij is geen transgender persoon, maar een persoon waarvan bij de aangifte van de geboorte ten onrechte is aangenomen dat de fysieke mannelijke geslachtskenmerken overheersen.

Inmiddels is gebleken dat juist de vrouwelijke geslachtskenmerken overheersen en dat verzoekster zich ook vrouw voelt. De rechtbank is dan ook van oordeel dat de – naar nu blijkt: foutieve – vermelding van het geslacht op de geboorteakte is aan te merken als een vergissing of misslag in de zin van artikel 1:24 BW.

De rechtbank wijst het verzoek tot voornaamswijziging toe, vanwege een zwaarwichtig belang. De op de geboorteakte vermelde voornamen van verzoekster worden immers doorgaans gegeven aan personen van het mannelijk geslacht.

Conclusie

De rechtbank gelast de wijziging van de geslachtsvermelding op de geboorteakte van verzoekster van mannelijk naar vrouwelijk en gelast tevens de wijziging van de voornamen in die akte.

De rechtbank bepaalt dat de griffier een afschrift van deze beschikking zal zenden aan de ambtenaar van de burgerlijke stand in verband met de toevoeging aan de geboorteakte van de latere vermelding betreffende de wijziging van het geslacht en de wijziging van de voornamen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 20-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:2530

Zaaknummer: C/03/336316 FARK 24-3267

Wetsartikelen: